

югъ. Но по бѣлия пжтъ не се показваше никой. Войниците изгубиха надеждата си за тая среща и, стоплени и изсушени отъ слънцето, безгрижни поне до утре, спѣха почти всички въ окопитѣ. Мръкна се, и парламентьорътъ не доде. Отпосле се научихме, че той се явилъ нѣкжде на другъ пунктъ. Бѣше се уговорило примирие, за да се прибератъ раненитѣ и убититѣ.

II

Надвечерь ни смѣни 3. дружина. Тя донесе и новината, че нашата бригада ще бжде смѣнена отъ 1. бригада на нашата дивизия. Тръгнахме надолу къмъ Провадия. Далечъ по гребена надъ селото виждахме тъмната и лжкатушна линия на дълга колона, и тамъ, дето хребетътъ бѣше най-високъ, на свѣтлото още небе, ясно се очертаваха приведенитѣ, тъмни и движещи се фигури на войниците. Първа бригада пристигаше вече.

Но друга новина изведнѣжъ раздвижи редоветѣ на нашата колона. Отъ де доде тя, кой първи я донесе — никой не знаеше. Но тя, по-бързо отъ самата мисль, проникна въ всѣка душа. Лозенградъ падналъ! Лозенградъ — страшната крепость, за която загрижено ни се казваше, че ще спре и ще измъчи нашата армия. Но вѣрно ли е това? Не е ли само слухъ? Ние спираме на една чиста и